

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7666/05
21.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби Земљорадничке задруге "АА" коју заступа директор АБ, а њега пуномоћници адвокати АВ и АГ, Радничка 14/3 против решења Министарства финансије Републике Србије у Београду број 46-00-00121/1998-07 од 7.10.2005. године, уз учешће заинтересованог лица "ББ" ког заступа адвокат БВ, у предмету враћања задружне имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 21.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије број 46-00-00121/1998-07 од 7.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца на решење Града Новог Сада-Градска управа-Секретаријат за урбанизам и стамбене послове-Управа за имовинско правне послове број I-3-462-9/97 од 23.12.2004. године којим је одбијен захтев тужиоца за повраћај задружне својине-исплату новчане противвредности 115хектара 31ар 07м2 пољопривредног земљишта, њиве друге класе у заливном систему КО ВВ према прометној вредности ове имовине као неоснован.

Тужилац је у тужби оспорио законитост решења туженог у погледу закључка да имовина чији се повраћај у виду плаћања противвредности тражи, не припада имовини која се по члану 95. Закона о задругама може вратити, а допуном тужбе оспорава надлежност за одлучивање управног органа имајући у виду да је захтев за враћање задружне имовине поднет 26.12.1991. године, када је важио Закон о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1.7.1953. године због чега је у овој управној ствари за одлуку надлежан Општински суд, а не управни орган. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у оспореним решењу и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

У одговору на тужбу заинтересовано лице, "ББ" је предложило да се тужба одбије као неоснована, јер је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу као и свих списа ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Врховни суд Србије је нашао да су приликом доношења оспореног решења повређена правила поступка што је било од утицаја на решавање ствари, јер орган није отклонио повреду управног поступка учињену од стране првостепеног органа која се састоји у томе што првостепени орган није водио рачуна о својој стварној надлежности, а што је био у обавези по члану 24. ЗУП-а. Овим чланом је прописано да орган пази по службеној дужности у току целог поступка на своју стварну и месну надлежност, а ако нађе да није надлежан за рад по одређеној управној ствари поступиће на начин прописан у члану 56. став 3. и 4. овог Закона.

Из списка произилази да је захтев у овој управној ствари за враћање имовине поднет 29.1.1991. године, када је на снази био Закон о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1.7.1953. године који је ступио на снагу 15.8.1990. године. Овај закон је престао да важи 25.12.1996. године на основу Закона о престанку важења Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1.7.1953. године ("Службени гласник РС" бр. 52/96), а Закон о задругама ("Службени лист СРЈ" бр. 41/96 и 12/98) ступио је на снагу 14.12.1996. године. Републички Закон о задругама је предвиђао надлежност општинског суда, за случај да се пред управним органом не закључи споразум о враћању имовине, а Закон о задругама из 1996. године за враћање имовине по члану 95. до 98. овог Закона предвиђа искључиву надлежност управног органа, с тим што овај Закон не садржи одредбе поводом започетих поступака у којима је заснована надлежност суда по републичком пропису који је у међувремену престао да важи.

Одредбом члана 15. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/2004) прописано је да ако се у току поступка промене околности на којима је заснована надлежност суда или ако тужилац смањи тужбени захтев, суд који је био надлежан у време подизања тужбе остаје и даље надлежан иако би услед ових промена био надлежан други суд исте врсте. Одредбом члана 17. ЗУП-а прописано је да стварна надлежност за решавање управног поступка одређује се по прописима којима се уређује одређена управна област односно по прописима којима се одређује надлежност појединих органа.

Како је надлежност редовног суда у парничном поступку установљена применом Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1.7.1953. године (Републички закон) пре него што је Закон о задругама из 1996. године ступио на снагу као и да у прелазним и завршним одредбама овај закон не прописује ретроактивну примену нити уређује поступање у предметима који су у току, а нису окончани до ступања на снагу тог Закона, за поступање у овој управној ствари није надлежан управни орган већ општински суд, о чему тужени орган није водио рачуна приликом доношења оспореног решења.

Како је закон погрешно примењен на штету тужиоца то је Врховни суд Србије нашао да је тужба основана па је применом члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) донео одлуку као у диспозитиву, стим што је правно схватање суда изнето у овој пресуди обавезујуће за тужени орган у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 21.6.2006. године, У. 7666/05

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МН